

קינת אגיל

(מתוך הסיפור על אגיל בן גרים הקרח)

תרגם מאיסלנדית והוסיף אחרית דבר והערות

איתמר אבן-זהר

[קטע זה התפרסם בכתב העת הליקון, גיליון 27, קיץ 1998 עמ' 98–105.]

בִּדְוֹאֵר, בְּנוֹ שֶׁל אֶגְיֵל, הִגִּיעַ בְּאוֹתָם יָמִים לְבִגְרוּת; הוּא הָיָה בְּחֹר מִבְּטִיחַ, יָפֵה תוֹאֵר, גְּבוּה וְחִזְקָה, כְּמוֹ שֶׁהָיוּ אֶגְיֵל אוֹ תוֹרֹלֶף בְּגִילוֹ. אֶגְיֵל אָהַב אוֹתוֹ מְאוֹד, וְגַם בּוֹדוּוֹאֵר הִשִּׁיב לוֹ אֶהְבֵּה. קִיץ אֶחָד אִירֵעַ, שִׁסְפִּינָה הִטִּילָה עוֹגֵן בְּנֵהַר הַלְבָן, וְהוֹקֵם שֵׁם יֵרִיד גְּדוֹל, וְאֶגְיֵל קָנָה שֵׁם עֲצִי-בְנֵיִן רַבִּים וְצִוְיָה לְהַשִּׁיטֵם אֶל בֵּיתוֹ: נִסְעוּ אִפּוֹא עוֹבְדֵי מִשְׁק-בֵּיתוֹ וְהַפְּלִיגוּ בְּסַפִּינַת שְׁמוֹנַת-הַמְּשׁוּטִים שֶׁהִיָּתָה רְכוּשׁוֹ שֶׁל אֶגְיֵל. פֶּעַם אַחַת בִּיקֵשׁ אֶז בּוֹדוּוֹאֵר לְהַפְּלִיג עִימָהֶם, וְהֵם הִרְשׁוּ לוֹ. הַפְּלִיג אִפּוֹא מֵהַבֵּית אֶל מְקוֹם הַיֵּרִיד עִם הַגְּבָרִים; שִׁישָׁה הָיוּ בְּסַפִּינַת שְׁמוֹנַת-הַמְּשׁוּטִים. וְכֹאשֶׁר עֲמְדוֹ לְחֹזֵר הַבֵּיתָה, אִיחָרָה הַגִּיאוֹת לְבּוֹא, וְאַחֲרֵי שֶׁחִיכּוּ לָהּ כָּל הַיּוֹם, יֵצְאוּ לְדַרְכָּם בְּשַׁעַת עֶרֶב. אֶז פֶּרְצָה סַעְרָה דְרוֹם-מֵעֶרְבִית עֲזָה, שֶׁהִיָּתָה אֶת מִי-הַגִּיאוֹת לְאַחֹר; גְּלִים גְּבוּהִים גַּעְשׁוּ אֶז בְּפִיּוֹרֵד, כְּפִי שְׁקוֹרָה שֵׁם לְעִיתִים קְרוּבוֹת; הַסּוֹף הָיָה, שֶׁהַסְּפִינָה הִתְהַפְּכָה תַּחְתָּם וְכוֹלָם טִבְעוּ.

לְמַחֲרַת עִם יוֹם צַפּוֹ הַגּוֹפּוֹת; גּוֹפַת בּוֹדוּוֹאֵר נִפְלְטָה בְּלִשׁוֹן הַיְּבֵשָׁה שֶׁל אֵיִינָאֵר, וְכִמָּה גּוֹפּוֹת אַחֲרוֹת הִגִּיעוּ עַד הַקְּצָה הַדְּרוּמִי שֶׁל הַפִּיּוֹרֵד, וְגַם הַסְּפִינָה הַטְּרוּפָה הִיטְלְטְלָה לְשֵׁם; הָיָה נִמְצָאָה עַל-יַד רֵמַת הַסְּלַעִים שֶׁל רֵיִיק.

בּוֹ בְּיוֹם שֶׁמַּע אֶגְיֵל אֶת הַבְּשׂוֹרוֹת הָאֵלֶּה, וַיֵּצֵא מִיַּד לְחַפֵּשׂ אֶת הַגּוֹפּוֹת; כִּשְׁהִגִּיעַ לְמְקוֹם, מִצָּא אֶת גּוֹפַת בּוֹדוּוֹאֵר. הוּא הָרִים אוֹתוֹ וְהוֹשִׁיבּוּ בֵּין בְּרַכְיֹו וְרַכְבּוֹ אֶל לִשׁוֹן-הַיְּבֵשָׁה הַגְּדוֹלָה, אֶל תַּל-הַקְּבוּרָה שֶׁל גְּרִים הַקְּרָח. הוּא צִוְיָה לְפַתּוּחַ אֶת הַתַּל וְהִנִּיחַ אֶת בּוֹדוּוֹאֵר בְּצַד אַבְיוֹ, גְּרִים הַקְּרָח. שׁוֹב סָגְרוּ אֶת הַתַּל, וְלֹא הִשְׁלִימוּ אֶת סְגִירָתוֹ לְפָנָי שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ. אַחֲרָי כֵּן רַכְבּ אֶגְיֵל אֶל חוּוּתוֹ בַּבּוֹרְג, וְכֹאשֶׁר הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ, עָלָה מִיַּד אֶל הַדָּר מִשְׁכְּבוֹ, שֶׁהָיָה רִגִיל לִישׁוֹן בּוֹ; הוּא שָׁכַב עַל מִיטָתוֹ וְנִעַל אֶת הַדֶּלֶת, אִישׁ לֹא הִעִז לְדַבֵּר אִיתוֹ מְטוֹב וְעַד רַע. סִפֵּר, שֶׁכֹּאשֶׁר הִנִּיחוּ אֶת בּוֹדוּוֹאֵר בְּקַבְרוֹ, הָיָה אֶגְיֵל לְבוֹשׁ כֶּךָ: מִכְּנָסָיו דְּבוֹקִים לִירְכִיּוֹ; עָלָיו גְּלִימַת-כּוֹתְנָה אֲדוּמָה וְחֻלְקָה הָעֵלְיוֹן מְכוֹנֵץ עִם סַרְט בְּצִידָה. סִיפְרוֹ, שֶׁגּוֹפּוֹ הִתְנַפַּח כָּל-כֶּךָ, עַד שֶׁנִּקְרַעָה עָלָיו גְּלִימָתוֹ, וְכֵן גַּם מִכְּנָסָיו. לְמַחֲרַת הַיּוֹם לֹא פָתַח אֶגְיֵל אֶת חֲדָר-מִשְׁכְּבוֹ; לֹא אָכַל וְלֹא שָׁתָה. וְגַם בְּיוֹם שֶׁלֹּאֲחֲרָיו, וּבְלִילָהּ, הוֹסִיף לְשָׁכַב שֵׁם: אִישׁ לֹא הִעִז לְדַבֵּר אִלָּיו.

בְּבוֹקֵר הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, עִם שַׁחַר, צִוְוֹתָה אֶסְקֶדָה לְאַסּוֹר סוֹס בְּשִׁבִיל אֶחָד הַגְּבָרִים, כְּדִי שִׁירְכַב בְּכָל-כּוֹחוֹ מֵעֶרְבָה אֶל חוֹרֶשׁ-יּוֹרֵד, וַיּוֹדִיעַ לְתוֹרְקֶדָה אֶת כָּל מַה שֶׁקָּרָה, וְהִיָּתָה כְּבַר שַׁעַת אַחֲרֵי-צַהֲרָיִים מְאוּחָרַת, כֹּאשֶׁר הִגִּיעַ לְשֵׁם. הוּא מִסַּר גַּם כֵּן, שֶׁאֶסְקֶדָה מִבְּקִשַׁת מִמְנָה לְבּוֹא בְּהַקְּדָם דְרוּמָה אֶל בּוֹרְג. תּוֹרְקֶדָה צִוְוֹתָה מִיַּד לְאַסּוֹר לָהּ סוֹס, וְשְׁנֵי גְבָרִים נְלוּוּ אִלֶּיהָ: רַכְבוֹ כָּל הָעֶרֶב וְכָל הַלַּיְלָה, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְבוֹרְג.

תּוֹרְקֶדָה נִכְנְסָה מִיַּד אֶל חֲדָר-הַבִּישׁוּל. אֶסְקֶדָה בִּירְכָה אוֹתָה לְשִׁלּוּם וּשְׁאֵלָה אוֹתָה, אִם אָכְלָה כְּבַר אַרוּחַת-עֶרֶב. תּוֹרְקֶדָה עוֹנָה בְּקוֹל: "לֹא אָכְלָתִי אַרוּחַת-עֶרֶב, וְגַם לֹא אוֹכַל, עַד שֶׁאֲעֲמוּד בְּפָנָי פְּרִיָּה; אִינְנִי יוֹדַעַת מוֹצָא אַחַר מִזָּה שֶׁבַחַר לוֹ אֲבִי; אִינְנִי רוֹצָה לְחַיּוֹת אַחֲרֵי אֲבִי וְאַחִי". אַחֲרָי כֵּן נִיגְשָׁה אֶל הַחֲדָר הַנְּעוּל וְקִרְאָה: "אַבָּא, פָּתַח אֶת הַדֶּלֶת, אֲנִי רוֹצָה, שֶׁבְּדֶרֶךְ אַחַת נִלְךְ שְׁנִינּוּ". אֶגְיֵל הִסִּיט אֶת הַפְּרִיחַ; תּוֹרְקֶדָה נִכְנְסָה אֶל חֲדָרוֹ וְהַחְזִירָה אֶת הַפְּרִיחַ לְמְקוֹמוֹ. הָיָה הַלֶּכֶה וְשָׁכְבָה בְּמִיטָה הָאַחֲרַת שֶׁהִיָּתָה שֵׁם בְּחֲדָר. אֶז אָמַר אֶגְיֵל: "יָפָה עוֹשָׂה אֶת בְּתִי, שָׂאת רוֹצָה לְלַכֵּת בְּעַקְבוֹת אֲבִיךָ; אֶהְבֵּה רַבָּה הָרְאִית לִי הַיּוֹם. אִיךָ אִפְשֶׁר, שֶׁאַרְצָה עוֹד לְחַיּוֹת

אחרי המכה הזאת?" אחרי כן שתקו זמן מה. אז אמר אָגיל: "מה העניין, בתי, האם את לועסת משהו?" "עשב-ים אני לועסת", אומרת היא, "מפני שאני רוצה להרגיש עוד יותר רע מאשר קודם; אני חושבת, שאם לא כן, אחיה זמן רב מדי". "האם רע הוא לאדם?" אומר אָגיל. "רע מאוד", היא אומרת, "אתה רוצה לאכול?" "מה הטעם", אומר הוא. כעבור שעה קלה קראה, וביקשה שיתנו לה לשתות; לאחר זמן הובאו לה מים. אז אמר אָגיל: "זה מה שקורה למי שאוכל עשב-ים, הצמא רק הולך ומתגבר". "רוצה אתה לשתות, אבא?" אומרת היא. הוא הסכים, ושתה בלגימות גדולות, והמשקה היה בקרן-אֵיל. אז אמרה תוֹרְגָד: "רימו אותנו, זהו חלב!" אז קרע אָגיל פיסה מהקרן ככל שתפסו בה שיניו, והשליך את הקרן מעליו. תוֹרְגָד אמרה: "מה נעשה עכשיו? עכשיו השתבשה תוכניתנו. עכשיו רוצה אני, אבא, שנאריך את חיינו, כדי שתוכל לחבר שיר לזכר בודוואר, ואני אחרוט אותו על לוח עץ, ואחרי כן נמות, אם נרצה. יעבור זמן רב, אני חוששת, עד שבנג תוֹקְסְטִין יחבר שיר כזה, שהרי לא נָאָה, אם לא יחובר שיר לזכרו, אבל אינני חושבת שנשב במשתה האָבל, כאשר יושר השיר". אָגיל אומר, שלא מתקבל על הדעת שיצליח לחבר משהו, גם אם ישתדל, - "אבל אני יכול לנסות", אומר הוא.

עוד בן היה לאָגיל, גוֹנָאר שמו, הוא מת זמן קצר לפני כן.

וזה השיר:

א

כְּבֹד לִי מֵאֵד
לְשׁוֹנֵי לְהִנְיַע
שׂאת נֶטֶל הַצֶּלִיל
שֶׁל מִשְׁקַל הַשִּׁירָה;
ל' אֶקְנֶה עוֹד
שְׁקוּיוֹ שֶׁל אוֹדִין^א
לְדֹלוֹת בְּנֶקֶל
מִנְבְּכֵי רוּחִי.

ב

ל' אֵיפֶרֶץ נְקֵלָה,
כִּי עָקָה תְּכַסֶּהוּ,
מִחֲבִיוֹן הַלֵּב
הַמְלָקוֹחַ, שְׁמִחַ
לְכַב בְּנֵי הָאֲסִים
אֲשֶׁר נִשְׂאוּהוּ

בימי הקדם
מבית הענקים.²

ג

בְּלֹא ד' פִּי
הָיָה בְּחִיּוֹתוֹ,
בְּחִיק הַגִּמְד
אֲזַלְתֶּם שְׁעֵשׂוּעֵי.³
צִנְאֵרֵי הָעֵנָק
תַּחֲתֵי יִנְאָקוּ
יִכּוּ בְּמַתִּי
עַל דְּלָתוֹת מְעוֹנֵי.⁴

ד

כִּי בֵּית אָבִי
קָרַב אֶל קְצוֹ,
עָמוּס גְּוִיּוֹתֵי
כְּאֵלּוֹן מְכָה-סַעַר;
ל' אֵינִי לֵב הַגְּבָר
יְרִימוּ יָדָיו
אֶת גְּוִיּוֹת בְּנֵי בֵּיתוֹ
מִמִּשְׁכַּב נְפִלִים.

ה

אֲךָ פִּי אֶפְתַּח
וּמֹת אָמִי
מִפֶּלֶת אָבִי
תַּחֲלֶה אֲתֵנָּה,
אֶחָטָב בְּיָדִי
מִמִּקְדָּשׁ הַמְּלִיִּים
עֲצֵי פָאָר,
עֲלֹת סְפוּרֵי.

ו

צְרַכְנֵי הַשָּׂבָר
קָרְעוּ הַגְּלִים
בְּבֵית אָבִי
בְּגֵדֵר מִשְׁפַּחְתּוֹ;
אֶחָת אֲדַע: חֲלוּל
וּפְתוּחַ יְהִיָּה

פֶּצַע הַבְּנִים
שְׁשֶׁרֶט בִּי הַיָּם.

ז

אָכַן הַפֶּתַח בִּי
רֹאן מֵאֲדָר,
לֹא הִרְגַלְתִּי
בְּאַהֲבַת-רַעִים;
כָּרְתָה שְׁלֹשֶׁת
בֵּית אָבִי,
מִיִּתְרַעֵבָה
מִבְּשָׂרִי.

ח

אֲנִי יוֹדֵעַ: לוֹ בְּחָרָב
מִשְׁפָּטִי אוֹכַל הַכְרַע,
הִנֵּה קוֹרֵם
בְּשֵׁל-הַשֶּׁכֶר;¹
לוֹ בְּנִשְׁקָה
הַשֵּׁב מִלְחָמָה-
כָּלָה אֲזִי עֲשִׂיתִי
בְּאַיְגִי וּבִיתוֹ.²

ט

אֲבָל יְדַעְתִּי
אִין בְּיָדֵי כָח
מִצֵּא אֶמְשַׁפֵּט אֶצְדָּק
עַל מוֹת בְּנֵי,
קָבַל עוֹלָם
יִרְאוּ עֵינַי כֹּל
אֶת הַזָּקֵן
בּוֹדֵד בְּקֶרֶב.

י

רְבוֹת גְּזֹל
מִמֶּנִּי הַיָּם,
יִכָּאֵב מִפְּלֶת
קְרוֹבֵי לְתַנּוֹת,
אֲחֲרַי עֲזַבְנִי
מִגֹּן מִשְׁפַּחְתִּי³

מדרכך הש:מחה
מארץ החיים.

י"א

אני יודע לקטח:
ל' א גבר רע
מבני הנה
עולה נצומח,
לו בן אשה זה
לפרקו הגיע,
ליום י' אהזו
בנשק נדיו.

י"ב

תמיד שמע
דברי אביו
אף כי הכל
דברו אהרת,
עזרה ידו
בכל מלאכה
ידי תמך
ל' א לאות.

י"ג

רבות תב' אני
רוח שרעפים.
עיני תזכ' רנה
האחים שאינם,^ב
תעלה על לבי
המולת קרבות
נפשי נכספת,
אליה תקמה.

י"ד

מי אמיץ עוד
לצדי יעמ' ד,
בן אשה אחר
בשעת צרה?
קשי ע' רף לי
נחוצים רבות,

אָזְהַר בְּמִנוּסָה
כִּי יִפְתְּחוּ יְדֵיכֶם.

ט"ו

קִשָּׁה מֵאֵד
מִצֵּא אִישׁ נֶאֱמָן
בְּמִלֵּא תִבֵּל
וְעַד קֵץ הַיָּמִים;
כִּי אֵלֵי-מֵאֲפֵלְיָה
דּוֹמָה הוֹרִידוּ,
אֶת גְּוִיֹת הָאֲחִים
וְמָכְרוּ בְּטַבַּעַת.

ט"ז

-

י"ז

וְעוֹד יִאֲמְרוּ:
אֵין לְעוֹלָם
תְּמוּרָה לְבֵן
רַק אִם יוֹלֵד
אֲחֵר תַּחֲתָיו
אֲשֶׁר יִהְיֶה
אָדָם רֵאוּי
לְאַחֲיוֹ הַמֵּת.

י"ח

אֵין חֶבֶה בְּלִבִּי
לְעֵדְרֵי הָאָדָם
גַּם אִם שְׁלוֹם
בְּלִבָּם יִרְדֵּפוּ;
אֶל מִשְׁכַּן הַשָּׁמַיִם
בְּנֵי הַגִּיעַ,
בֶּן אִשְׁתִּי
יְדִידִים לְחַפְּשׁוּ.

י"ט

אָבֵל בְּבִצְתוֹ לִי,
עַטָּה נִכְאָיִם
שׁוֹר הַשֶּׁכֶר^י

בְּיַדֵי יַעֲמֹד;
לֹא אוֹכַל קוֹם
מִצֶּפֶר הָאָרֶץ
כּוֹתֶרֶת גּוֹפִי
שֶׁאֵת בְּגָאוֹן.

כ

מֵאֵז אֶת בְּנֵי
קִדְחַת ח' לִי¹⁷
לְקַחְהָ בְּרִשְׁעָה
מִן הָעוֹלָם,
אֲדַע לְבַטַּח:
הִנֵּה אֶחָיו
נִזְהָר מֵרַע
מִלְכַת רְכִיל.

כ"א

עוֹדֵי זוֹכֵר
אֵיךְ נִשְׂאָה אֶל עַל
רַע הַגּוֹתִים¹⁸
אֶל זְבוּל הָאֱלִים¹⁹
אֶת ח' טָר גִּזְעֵי
מִמֶּנִּי יֵצֵא,
נִצָּר מִשׁוֹרֵשׁ
בֵּית אִשְׁתִּי.

כ"ב

דָּבַק הָיִיתִי
בְּאֲדוֹן הַשְּׁלַח;
בְּהִשְׁקֵט וּבְטַח
הָאֲמִנְתִּי בּוֹ,
בְּטָרְם יָדִיד זֶה
שׁוֹר הַמְּרַכְּבוֹת
בְּעַל הַנְּצַחֻנוֹת
הַפֶּר בְּרִיתִי²⁰.

כ"ג

לֹא אֶעֱבְדֶהוּ
אֶת אֲחִי-וַיְלִי²¹,

אָדוֹן הָאֱלִים,
בְּלֵב חֶפְזִי;
אֶפֶס פִּי רַע-מִימִיר^ט
לִי נָתַן
מִקְהָה מִכָּא' ב',
אִם אֶרְאֶה נְכוּחַ.

כ"ד
חֲנֻנֵי מְלֹאכָה-
צוֹרֵר הַזָּאב^{כא},
לְמוֹד הַמְלֻחָמוֹת,
נִקְיָה מִד' פִּי^{כב},
וְרוּחַ אֶשֶׁר
תִּחְשַׁף לְעֵינַי^{כג}
פְּנֵי אוֹיְבִים
בְּמִסְוֵה מִרְמָה^{כד}.

כ"ה
עֲתָה קֹשֶׁה לִּי:
אֲחֹזֵת הַזָּאב^{כה}
תִּשְׁחַר לְטָרְף,
עַל שֵׁן-צוּק תִּעְמֹד;
אֲךְ אֲנִי בְּשִׁמְחָה^{כו},
בְּאוֹת־הַנֶּפֶשׁ,
וּבְלִי מ' הֶכֶּךְ יָב
אֲחַכֶּה לְמָנוֹת.

אָגִיל הַלֵּךְ וְהַתְּאוּשָׁשׁ, כִּכְלֵךְ שֶׁהַתְּקֻדְמָה מִלֹּאכַת הַשִּׁיר, וְכַאֲשֶׁר סִיִּים לְחַבְרוֹ, קָרָא אוֹתוֹ בְּפִנֵּי אֲסָגְרָד וְתוֹרְגְרָד וּבְנֵי בֵיתוֹ; אַחֲרָי כֵּן קָם מִמֵּיטְתוֹ וַיֵּשֶׁב בְּכֶסֶד. הוּא קָרָא לְשִׁיר "קִינָה עַל מוֹת הַבְּנִים". אַחֲרָי כֵּן קָיִים אֶת טַכְס אֶבֶל-הַבֵּן לְפִי מְנַהֵג עֲתִיק. וְכַאֲשֶׁר נִסְעָה תוֹרְגְרָד לְבֵיתָהּ, מִיֵּלָא אֶת יָדֶיהָ בְּמִתְנוּת.

(הערות)

^א "שיקויו של אודין" - השירה. אודין, ראש האַסִים, הפלג החשוב ביותר של האלים הנורדים הקדומים, גנב את שיקוי-התְמָד ממלכת הענקים, שיקוי, שכל מי ששתה ממנו נחן בכשרון השירה.

^ב "המלקוח", וכו' - השירה. "המלקוח" הוא התמד, שנגנב על ידי אודין ממלכת הענקים, וכל האסים שתו ממנו, וכך נחנו בכשרון השירה.

^ג "בחיק הגמד" - הגמדים הם שבישלו את התמד המופלא. על הפירוש המדויק של ארבע השורות הראשונות יש מחלוקת בין המפרשים.

^ד "צוארי הענק" - העולם נברא מהענק הקדמון אימיר, מדם צוארו - הים. "צוארי הענק" הם אפוא דימוי לים.

^ה "דלתות מעוניו" - הצוקים.

^ו "מקדש המלים" - השירה.

^ז "ראן - אשתו של שר הים, אֶלֶת הים.

^ח "בֶּשֶׁל-הַשֶּׁכֶר" - אל הים.

^ט אֶיְגִי - אל הים. אילו ניתן היה להילחם בנשק באל הים שהטביע את בודוואר, בודאי היה נופל מחרבו של אגיל.

^י הזקן... בודד" - הלוחם הנורדי נלחם כשבאגפיו חבריו לנשק ובני משפחתו. אגיל מקונן שנשאר בקרב לבדו, ועל כן אין לו סיכוי בקרב הזה.

^{יא} "מגן משפחתי" - כינוי לבנו.

^{יב} "האחים" - בודוואר, ואחיו גונאר, שמת במחלה.

^{יג} שֶׁר־הַשֶּׁכֶר" - אל הים. הרעיון הכללי הוא, כנראה, שאל הים מעכב את אגיל מלפעול.

^{יד} "קַדְחַת ח'לִי" - המחלה שהכריעה את גונאר.

^{טו} "רַעַ הַגּוֹתִים" - אודין, ראש האלים.

^{טו} "זָבוּל הָאֱלִים" - משכן האלים, אולם המתים.

^{טז} "אָדוֹן הַשֶּׁלַח" ... "שר המרכבות" - כינויים לאודין, ראש האלים ואל המלחמה.

^{טז} "אָחִי-וְיָלִי" - אודין.

^{טז} "רע-מימיר" - אודין. (מימיר היה ענק חכם, שאויביו כרתו את ראשו, ואודין היה פונה אל רעו זה לבקש ממנו עצה)

^כ "מקהה מכאב" - כינוי לשירה.

^{כא} "צורר הזאב" - כינוי לאודין.

^{כב} "מלאכה ... נקיה מדפי" - כינוי לשירה והשווה בית ג).

^{כג} "רוח... תחשף" - כינוי לשירה.

^{כד} בתים כ"ג-כ"ד - אגיל מודה, שאודין, האל שהעניק לאלים את כשרון השירה כאשר גנב את התמד ממלכת הענקים, חנן גם אותו בכשרון השירה, כשרון שאפשר לאגיל לראות את הדברים האמיתיים מאחורי מסווי השקר.

^{כה} "אחות הזאב" - אלת השאול.

^{כו} "אך אָנִי בְּשִׁמְחָה" - אין לי עוד סיבה לפחד מן המוות. אגיל מתנחם בסופו של דבר בכך, שהאלים חננו אותו בכישרון, המקל על הכאב והפוקח עיניים - השירה.